קעו א מיי׳ פ״ד מהל׳

כשו ב מיני פיינ מהלי

מעשה קרבנות הלכה יא: קעח ג ד מייי פרק ד מהלכות כלי המקדש הלכה ט ועיין

בהשנות ובכ"מ:

קעם ה מיי שם הלכה י

קפות עבין קעני. קפ ו מיי' פ"ב מהלכות

ו ופרק ד מהלכות כלי

המחדש הלכה י:

קפא ז ח מיי פ״ב מהל׳

קפב ט מיי׳ פ״ח מהל׳ קפב ט מיי פי ז מטנ גזילה הלכה ד ה: קפג י מיי שם הלי י:

קפד כ מיי שם הלכה

ינו. קפה ל מיי׳ שם הלכה

קפו מ נ מיי שם הלכה

קפו ס מיי׳ שם ה״ו: קפח ע מיי׳ שם ה״ו:

תורה אור השלם

1. וְאָם אֵין לְאִישׁ גֹאֵל

לְהָשִׁיב הָאָשְׁם אֵלְיוּ הָאָשָׁם הַמּוּשָׁב לַיִיְ לַכּהֵן

וְיָּאָשָׁם וַוּמּוּשְׁב לַיְיָּ לַבּנֵוּן מִלְבֵד אֵיל הַבָּפָּרִים אֲשֶׁר יְכַפֶּר בּוֹ עֲלָיו:

2. וְאִישׁ אֶת קֶּדְשָׁיוִ לוֹ

לו יהיה:

היו איש אשר יתן לכהן

אשמו בראשו וחמישתו

ּנְשָׁכּה בְּי אַפּוּ זְוְנֶהְיּ פְּוּה יֹסֵף עָלְיוּ וְנָתַן לַאֲשֶׁר אָשַׁם לוּ: במדבר ה ז

מוסף רש"י

וְהָתְוַדּוּ אֶת חַטָּאתָם אשר עשו והשיב את

במדבר ה ח

במדבר ה

:סמג עשין קעב

ביאת המחדש הלכה

ביאת המקדש הלכה

כלי המקדש הלי ח:

לעיל יט: שבת עו.],ובחים לט. [יומא יג: מ"ק יד: הוריות יב: תוס' דובחים פי"א], ג) [ויקרא כא], ד) [דה"י א כד], ַרָּה״יי [לה״יי ב) ול"ל נותו ועי' תי"טו. ו) [ד"ה אכילה], ו) ל"ל תעונה, ה) [ועי תוספות פסחים קו: ד"ה דלמה וחוספות יבמות מ. ד"ה אכילה וחוס נזיר כג. ד"ה פסמו.

אם היה הכהן. של המשמר טמא

ויש לו קרבן לבור להקריב: נוסנו

לכל כהן שירלה. דהואיל דהוא יכול

להקריבו דהא קרבן לבור דוחה את

הטומחה שליח נמי מצי עביד. קרבן

לבור בא בטומאה ואין נאכל בטומאה

בכילד לולין (פסחים ד' עו:): אי

דחיכה טהורין. בההוח משמר:

טמאים מי מלו עבדי. וכיון דלח

מלו עבדי שליח היכי משווי: לבעלי

מומין טהורין. מתחלקת דקיימא לן

(זבחים ד' לח:) איש חולק ואפיי

בעל מום בקדשים ובמנחות: אם

היה כהן גדול אוכן. ויש לו קרבן

עלמו להקריב: נותנו לכל כהן

שירלה. דכיון דכהן גדול מקריב

אונן (ב) דכתיבם לאביו ולאמו לא יטמא

ומן המקדש לא יצא אם מת אביו

ואמו דהוי אוכן אפילו הכי מקדושתו

לא יצא ולא יחלל כלומר דעבודתו

שיעבוד באנינות לא תתחלל הא אחר

סדיוט שלא יצא חילל: ואינו חולה

לאכול לערב. כשתסתלק אנינותו

דאנינות לילה דרבנן דאנינות

דאורייתא אינו אלא יום מיתה

דכתיב (עמוס ח) ואחריתה כיום מר

אלמא אין מרירות אלא יום אחד:

בותבר' היה מעלה את הכסף ומת.

בדרך: הכסף ינתן לבניו. של גולן

דהא זכה ביה ממיתת הגר אלא

דבעי למעבד השבה כי היכי דתיהוי

ליה כפרה אשבועתיה והשתא תו

ליכא כפרה כיון דמית ליה: האשם

ירעה. דהוי אשם שמתו בעליו וקיי"ל (0 לקמן כל שבחטאת מתה

באשם רועה: לנדבה. לשופרות

קיץ המזבח עולות בשר לשם ועורות

לכהנים: משמרת יהויריב ראשונהי

לכל המשמרות ושל ידעיה אחריה:

נתן. הגולן את הכסף ליהויריב

במשמרתו ואח"כ נתן אשם לידעיה

במשמרתו: יצא. כדמפרש ואזיל

שהמביא גזילו עד שלא הביא קרבן

אשמו יצא ווה זכה בשלו ווה בשלו: אם קיים האשם יקריבוהו בני ידעיה.

דקנסינהו ליהויריב להחזיר האשם

לשלא כדין עבוד בני יהויריב דהבול

אשם מקמי כסף ולידעיה ליכא

למקנס מידי דבמשמר דידהו קבילי.

ור׳ יהודה דפליג אברייתא בגמרא [קיא.]

במתניתין מודה: נתן הקרן. לכהנים

אין החומש מעכב מלהקריב את החשם אם לא נתן עדיין ולבסוף

ס נתן: גבו' או אינו אלא אשם וה איל. אשם ומושב זה קרן: ולמאי

נ"מ. דהא ממה נפשך תרוייהו קאמר

קרא תיפוק ליה מינה לאפוקי מדרבא

דאמר דאשם קרייה רחמנא לקרן

ומה אשם אינו בא בלילה דכתיב

(ויקרא ז) ביום לותו ואינו בא לחלאין

הגהות הב"ח

(h) במשנה נתן הכסף לאנשי משמר ומת. נ"ב פירוש מת קודם שהקריבו הקרבן: (ב) רש"י ד"ה נותנו לכל כהן שירנה דכיון לתנו נכנ כאן פינט זכון דכ"ג מקריב אוגן משוי נמי שליח הס"ד ואח"כ מ״ה ועבודתה ועורה לאנשי משמר דהוא אינו ראוי לחלוק הלכך שליח נמי לא מצי משוי הס"ד ואח"כ מ"ה אונן לכתיב: (ג) ד"ה האשם וכו' וקיימא מפיק לה ריש לקיש מפיק לה דיש לקיש בהחולץ וקאמר האוכל: (ה) בא"ר מאי דכתיב כי ישרים דרכי ה' לדימים

גליון הש"ם

נמ' אמר רבא. כעיו זה בב"מ דף קט ע"ב גופא א"ר מניומי וכו' ובשיטה מקובלת שם כתב בשם הרא"ש אע"פ שלא חידש דבר קאמר גופא משום ודכוותה בפרק הגחל וכו':

הגהות הגר"א

מום' ד"ה לבעלי וכו׳ [א] עגולה למחקו (ועיין בת״ח ודלא כהפ"י):

הגהות מהר"ב רנשבורנ

→

א] תום' ד"ה או אינו וכו' דכתיב והתודה וכפל לא מחייב. עיין שיטה מקובלת

ואס היה זקן. וראוי לעבודה כדמפרש לקמן ואין ראוי לאכילה: דבי עביד ע"י הרחק עבודה היא. דלא מלינו בכהנים פסול בשנים אלא דנתנו חכמים שיעור עד שירחת בהכל שוחטין (מולין ד' כד:): אבילה גםה לאו בלום היא. מפיק (י) מדריש נוסנה. להקריב: לכל כהן שירלה. דהוחיל דהוח חזי לעבודה מצי לשוייה שליח: ועבודתה ועורה לאנשי משמר. דכיון דלא חזי

לאכילה לא משוי שליח לאכילה: אכילה גסה. שנפשו קלה בה: לקיש דאמר בהחולך (יבמות ד' מ. ושם") האוכל אכילה גסה ביום ואם היה זקן או חולה נותנה לכל כהן שירצה ועבורתה ועורה לאנשי משמר האי זקן או חולה היכי דמי אי דמצי עביד עבודה עבודתה ועורה נמי תיהוי דידיה ואי דלא מצי עביד עבודה שליח חיכי משוי אמר רב פפא אשיכול לעשות על ידי הדחק עבודה דכי עביד ליה ע"י הדחק עבודה היא ומשוי שליח אכילה הדכי אכיל על ידי הדחק אכילה גסה היא יואכילה גסה לאו כלום הוא משום הכי עבודתה ועורה לאנשי

משמר אמר רב ששת יאם היה כהן ממא בקרבן צבור נותנה לכל מי שירצה ועבורתה ועורה לאנשי משמר היכי דמי אי דאיכא מהורים ממאים מי מצו עבדי ואי דליכא מהורים עבודתה ועורה לאנשי משמר הא ממאים נינהו ולא מצו אכלי אמר רבא יאימא לבעלי מומין מהורין שבאותו משמר אמר רב אשי "אם היה כהן גדול אונן נותנה לכל כהן שירצה ועבודתה ועורה לאנשי משמר מאי קמ"ל תגינא® יכהן גדול מקריב אונן יואינו אוכל יואינו חולק לאָכול לערב מ"ד אמינא כי חם רחמנא עליה דכהן גדול לקרובי הוא אבל לשוויי שליח לא מצי משוי קמ"ל: **כותני'** "הגוזל את הגר ונשבע לו ומת הרי זה משלם קרן וחומש לכהנים ואשם למזבח שנאמר יואם אין לאיש גואל

להשיב האשם אליו האשם המושב לה'

לכהן מלבד איל הכפורים אשר יכפר בו

עליו היה מעלה את הכסף ואת האשם ומת

הכסף ינתן לבניו והאשם ירעה עד שיסתאב

וימכר ויפלו דמיו לנדבה 🐿 ינתן הכסף לאנשי

משמר ומת אין היורשין יכולין להוציא

מידם שנאמר יואיש אשר יתן לכהן לו יהיה

לנתז הכסף ליהויריב ואשם לידעיה יצא מאשם

ליהויריב וכסף לידעיה אם קיים האשם

בקרבן ליבור:

16

(מיר דף כג. ושם) גבי הא דאמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן מאי דכתיב (ה) לדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם משל לשני בני אדם שללו פסחיהם אחד אכלו לשם מצוה ואחד אכלו לשם אכילה גסה זה שאכלו לשם אכילה גסה ופושעים יכשלו בם א"ל ריש לקיש רשע קרית ליה נהי דלא עבד מלוה מן המובחר מלוה מיהא עביד משמע דילא ידי חובה וי"ל דהתם לא קאמר דינא אלא דלא מיקרי רשע ועוד דהתם לא מיירי באוכלו אכילה גסה ממש אלא כלומר שאין אוכלו לשם פסח אלא כדי להיות שבע תדע דלא קאמר אכילה גסה אלא לשם אכילה גסה ועי"ל דשתי אכילות גסות הוף: אי דאיבא מהורין ממאין מי מצו עבדי. לרב ששת פריך דשמעינן ליה לרב ששת דאמר בפ"ק דיומא (דף ו:) טומאה דחויה בלבור ואי איכא טמאים וטהורין לא מלו עבדי טמאים ואיכא דפליג התם ואמר דטומאה הותרה בלבור ואפי׳ איכא טמאים וטהורים מצו עבדי טמאים: [א] לבעלי מומין מהורין. תיתה ועורה אמאי הויא לבעלי מומין: תנינא כ"ג מקריב

הכפורים פטור מלא יי תענו וא"ת

דבפרק מי שאמר הריני נזיר ושמע

אוגן. תימה אמאי לא פריך נמי לרב ששת תנינא טמא מותר

למאי נ"ם לאפוקי ממתניתין. תימה אמאי לא קאמר לאפוקי מדרבא כדקאמר לעיל: אן אינו אלא המושב זה כפל. תימה היכי מ"ל זה כפל והלא אין מתחייב כאן אלא בהודאתו אן דכתיב והתודה וכפל לא מחייב בהודאה:

כהן גדול מקריב אונן. דרחמנא שרייה דכתינ לאביו ולאמו לא יטמא ומן המקדש לא יצא ולא יחלל וגו' ודרשינן ליה בשחיטת קלשים (זבחים טז.) כמת לביו ואמו, שאינו לריך לנאת מקדושתו כלל ויכול להיות עומד ומהריב. כי לא חילל עבודתו בכך, ומינה לפינן הא כהן הדיוט שלא ילם מילל ויוחא יג: ורנוי״ז מאנינותו חבחים שם) שלא וקדשים אסורים לאונן, קל ממעשר שאמרה תורה לא אכלתי באוני ממנו (יומא יג:). כשהוא אומר מלבד שהל שנשבע (ערכיו כח:).

יקריבוהו בני ידעיה ואם לא יחזיר ויביא אשם אחר שהמביא גוילו עד שלא הביא אשמו יצא הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא ינתן את הקרן ולא נתן את החומש אין החומש מעכב: גמ' ת"ר אשם זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם זה איל ולמאי נפקא מינה לאפוקי מדרבא דאמר רבא יגזל הגר שהחזירו בלילה לא יצא החזירו חצאין לא יצא מ"ם אשם קרייה רחמנא כשהוא אומר מלבד איל הכפורים הוי אומר אשם זה קרן תניא אידך אשם זה קרן המושב זה חומש או אינו אלא אשם זה חומש למאי נפקא מינה לאפוקי ממתניתין דתנן נתן לו את הקרן ולא נתן לו את החומש אין החומש מעכב אדרבה חומש מעכב כשהוא אומר יוהשיב את אשמו בראשו וחמישיתו הוי אומר אשם זה קרן תניא אידך אשם זה קרן המושב זה חומש ובגזל הגר הכתוב מדבר כשהוא מדבר או אינו אלא המושב זה כפל ובגניבת הגר הכתוב מדבר כשהוא אומר והשיב את אשמו בראשו וחמישיתו הרי בממון המשתלם בראש הכתוב מדבר גופא ° אמר רבא גזל הגר שהחזירו בלילה לא יצא החזירוהו חצאין לא יצא מאי מעמא אשם קרייה רחמנא ואמר רבא יגזל הגר שאין בו שוה פרומה לכל כהן וכהן לא יצא ידי חובתו מ"מ דכתיב האשם המושב עד שיהא השבה לכל כהן וכהן בעי רבא אין בו למשמרת יהויריב ויש בו למשמרת

אף קרן כו': כשהוא אומר מלבד איל הכפורים הוי אומר אשם. דרישה קרן הוא: או אינו אלא אשם זה חומש. ומושב זה קרן ונ״מ להפוקי ממתניתין דתנן אין החומש מעכב נימא אדרבה חומש מעכב דאשם קרייה רחמנא לשון קרבן כשהוא אומר כו': משמלם בראש. קרן לבדו שהוא ראש: לכל כהן וכהן. שבמשמר ומוסיף משלו עוד להשלים: אין בו. שוה פרוטה לכל משמר יהויריב ויש בו שוה פרוטה לכל משמר ידעיה שהן מועטין מהו: